

– Bár csak amatőr szinten műveltem, mégis elköteleztem magam a sportnak, s amikor elszántam magam, hogy megszervezem ezt a kerekasztal-beszélgetést, a jobbítás szándéka vezérelt – indokolta ötletét Vágási Kálmán stúdióvezető. – Azt szeretném, ha ebben a városban is lenne egy olyan labdarúgócsapat – teljesen mindegy, milyen néven –, amelyik Szeged hírnevéhez méltóan szerepelne az élvonalban. Mert aminek most tanúi lehetünk, az katasztrofális!

KESZI ZOLTÁN: – Ennek a klubnak már 35 évvel ezelőtt tagja voltam, amikor a neve Szegedi Petőfi volt. Csapatot így szétzilálva, mint a mostani, még nem láttam. A másfél év alatt, amióta ez a vezetés van – hangsúlyoztam Bodó Antal úr nevét – szétesett a csapat, amely ezelőtt általában a negyediknél rosszabb helyen nem állt az NB II-ben. Most NB III-as kilátásaink vannak, s mégsem hajlandó olyan emberekkel tárgyalni, akik ennek a városnak a labdarúgásáért hajlandók lennének tenni. Szeretném még elmondani, sok olyan volt játékos a van a klubnak, akiket csak megvásárolt belépőkkel engednek be a pályára, amióta Bodó úr „tündökölt” ennél az egyesületnél. Ezt a klubot csak egy úton lehet megmenteni: a teljes vezérkarnak távoznia kell, más megoldás nincs!

ZÁDORI GYULA: – A tavalyi vezetőség választásánál pecsételődött meg a klub sorsa. Az elnökség pályázat útján megbízott egy olyan embert az egyesület vezetésével, aki valaha egyéni sportágit üzött, s alkalmatlan egy ilyen egyesület vezetésére. Bártran mondhatom, a labdarúgás szakma! Ma ott tartunk, hogy teljesen felkészületlen embereknek adták kezükbe az irányítást. Ez az az irányítás, amely az irányításból is kiviláglik, amik nem találtak megértésre a szakemberek körében. A jelenlegi mély gödörből nagyon nehéz lesz kilábalni, hiszen látványos igazolásokra – tudomásom szerint – nincs pénz, de olyan játékos sincs, akit ide lehetne hozni. A megoldás csak az lehet, hogy a saját nevelésű fiatalokat, akik most például Vársárhelyen, a Szegedi Dózsában játszanak, visszahozzák, s azokkal próbálják meg a felzárkózást. A mostani csapat, sajnos, bebizonyította, komolyabb feladat megoldására képtelen. Más... Kérdem én, hol vannak azok a labdarúgók, akikkel ugyan kiestünk az első osztályból (egy gólon múlt), de az a csapat megmutatta, hogy nincs híján a képességnek...

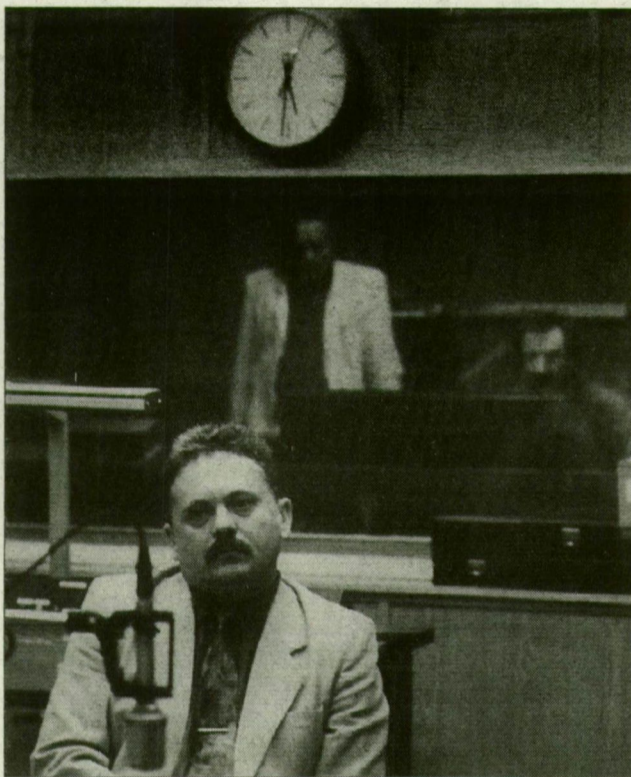
BAGAMÉRY LÁSZLÓ: – Bizonyított az a tény, hogy ez a labdarúgószakosztály-vezetés abszolút nem érti munkáját. Példázza ezt, hogy az NB II-es csapatból, amikor a negyedik helyen végzett, őt standardjátékosa távozott a bajnokság befejezésekor. A hozzá nem értés csimborasszója, hogy az őt védőt – gondolok itt Hurgulyra, Bogdánra, Mihalachera, Kunra és Takács Józsefere – „lecserélték”, s hoztak három sópró-

getőt, akik felváltva játszanak beállást. Van egy jobb- és egy balhátvéd, egyik sem üti meg a másodosztály színvonalát! Ez a csapat oda jutott, hogy ebben a Keleti csoportban – amit vehe-tünk a hetedik NB III-as csoportnak – teljesen leszakadva, az utolsó helyen áll!

GYÜRKI ERNŐ: – A „mélyrepülés”, ami nemcsak a labdarúgókra, de a klub egészére jellemző, Bodó Antal elnökké választásával kezdődött. A csapat múltéhoz méltatlan szereplése tavaly tavasszal, a Videoton elleni mérkőzést meglező történetekkel indult. Szárnyra kelt a hír, hogy Szalai Istvánt leváltják – ez később beigazolódt –, holott az elnök úr előzőleg minden, később megtett lépését, így ezt is, cáfolta. Vissza lehet pörgetni a lapokat... A váltatlanságok tömkelegét állította színrelépése óta, olyan dolgok történhettek meg ténykedése alatt, amelyek igazolják koncepciójának hiányát.

VÁGÁSI KÁLMÁN: – Érthetetlen számomra az az ellenszenv, amit Bodó Antal és Pataki Tamás mutat az újságírókkal szemben.

DLUSZTUS IMRE: – Ha már

Fotó: Gyenes Kálmán

Vajon lesz-e eredménye ennek a beszélgetésnek?

Porlódi rongylabda...

Stúdióbeszélgetés a város labdarúgásának helyzetéről a Szeged SC csapatának szereplése kapcsán

a sajtóról van, szó... Az a tény, hogy a polgármester úr jelen van, jelképezi sportemberi múltját, s azt is, hogy a városi sportfinanszírozási rendszer szintén az adott problémák között található. Ez az egyik gond, mert valóban nem látunk a kulisszák mögé, nem tudjuk, hogy a nyilvánosan elosztott pénzt a szakosztályoknál miként osztják fel. A másik probléma a Szeged SC-nek – mint modellnek – tarthatatlansága. Korábban már a jelen levő Kónya úrral is volt vitám, cikket is írtam arról, hogy a nagyegyesületi álomlufballon nem fújható tovább. Egy olyan társadalmi struktúra alakult ki, amelyikben már nincs helyük ezeknek az „épitményeknek”. A piac felé is érzékeny szakosztályokra, egy szakosztályra épülő egyesületekre van szükség. A harmadik probléma – ami tisztán sportszakmai gond – az, hogy Pataki Tamás feltehetően nem alkalmas a vezetőedzői munka ellátására. Bodó Antal adminisztrál Pataki Tamásnak, érthető okokból nem mond fel neki, hiszen már a harmadik fizetett edző lenne a sorban Orosházi László és Szalai István mögött. Egyetlen részletkérdésre térek ki, mégpedig arra, hogy hibás edzői lépéseket vélek felfedezni Pataki Tamás munkásságában. A Gödöllő elleni mérkőzést idézem... Amikor már az egész világon a 3–5–2-öt játszzák, csapata a 4–4–2-es szisztémát erőltette

végig a találkozóon egy újonc csapattal szemben. Mihalache és Kardos egymást fogták, mert nem volt csatár közelükben... Ez a mérkőzés már jelezte, hogy Pataki Tamás a modern labdarúgásból semmit sem sajtított el. Irányításával egy nagyon jó gárda nem tudott feljutni az NB I-be, mert elbukott az osztályozón. Bátorkodtam megírni a Délmagyarországban és a Sport Pluszban: Pataki úrnak semmi köze nincs a modern labdarúgáshoz! Feltehetően kisebb igényű csapatoknál kellene dolgoznia...

DR. KÓNYA SÁNDOR: – Önkritikával kezdeném hozzászólásomat. Kutasi Laciék és Horváth Kálmánék annak idején erőltették az önállósodást, de én, mint ügyvezető elnök, a racionális megoldás elé helyeztem a globális klubérdeket. Elmentmondásosnak tetszett ez a cselekedet, hiszen egy évre rá már magam is beléltam, hogy elképzelhetetlen a mamut-egyesület életben tartása, tehát valamit valamiért fel kell áldozni. A szegedi labdarúgásnak egyetlen lehetősége van az életben maradásra, mégpedig az, ha önállósul. Az állandosult kapcsolódás, összefonódás a többi szakosztállyal nem vezethetett, vezethet eredményre.

DR. LIPPAI PÁL: – Véleményem, értelemszerűen, egy kivülálló mondandója, ami nem szakmai jellegű, tehát sem megerősíteni, sem cáfolni nem

tudom az elhangzottakat. Az azonban biztos, hogy a szegedi labdarúgásnak, azon belül az egyesületnek a „mélyrepülése” rendkívül összetett folyamat. Ebben biztos, hogy szerepet játszik az elnök, az edző szak-képzetlensége, nem megfelelő döntései, de más szempontok is. Az egész magyar sportban benne rejlik az itt tapasztalható probléma, a rendszer, az irányítás, a finanszírozás rendezetlensége. Az állam – úgy látszik – a csúcsot kivéve kivonult a sportból, s a korábbi szponzorok, amelyek háttérrel jelentettek a versenysportnak, szintén gondban vannak. Ráadásul jogszabályi problémák is vannak. Úgy foglalnám össze, hogy a jelenlegi okok részben strukturálisak, részben financiaiálisak és én utolsó helyre teszem a szakmai okokat – lehet, hogy ezt többen vitatják majd –, mert hiába van jó szakmai vezetés, ha nincs pénz!

DR. ZÁMBÓ GÉZA: – Sok okosat nem tudok mondani, mert nem ismerem mélységében a dolgokat. Azt viszont merem állítani, nem lehet csak egyetlen oldalról vizsgálni a történeteket. Akik itt vannak, biztos, hogy segítenek akarnak. Komplex egészként kellene vizsgálni a kialakult helyzetet, összehasonlítani, más városokban hogyan csinálják, milyen a szakosztály felépítése, miként oszlik meg a terhek viselése. A szegedi bajok, a válság gyökerei mélyre

nyúlnak, az igazi okok feltárása nagyon nehéz feladat, ami koncepció, konstruktív, alkotó légkör nélkül nem megy.

PORTÓRÓ GÁBOR: – Onnan kezdeném, hogy volt egyszer egy bajnok ificsapat... Azok a fiatalok megnyerték a bajnokságot a Keleti csoportban, kupát nyertek Dániában és Franciaországban, negyedik volt Svédországban, tehát lett volna kiből válogatni. Hogy nem történt meg, azért hibázatom Kovács Ferencet, Szalai Istvánt, Orosházi Lászlót és Pataki Tamást is. Utólag nem is tudok mit mondani...

BARNA LAJOS: – Azt hiszem én leszek egyedül, aki megvédi Bodó Antalt... A stadionba fektetett 10 millió forint nagyon jól jött volna a klub felendítéséhez, s nem kidobott pénzként emlegetnénk most. Csakhogy az UEFA előírta, hogy milyen stadionban lehet játszani. Hogy a Crvena Zvezda később miért nem itt játszott a harmadik mérkőzését, senki sem tudja. Az más kérdés, hogy kik és mennyi hozzájárulással kötötték a szerződéseket, amik elnyertek voltak a Szeged SC-nek. Más... Bodó Antal

Dózsa edzéseit, azokat a támadásvariációkat, a fizikai képességek játékos fejlesztését, az erőgyűjtést, amit ott végeznek.

BÁLINT ÁKOS: – Szeged sportjának nagyon kellene egy tanácsadó testület megfelelő gazdasági háttérrel. A mamut-egyesületek kora lejárt, a szponzor nem hajlandó a sivatagba vizet hordani, a feneket len kútba dobálni pénzét. Pénz csak akkor lesz, ha kialakulnak az egy szakosztályra épülő klubok. Békéscsabán is csak akkor adtak pénzt, amikor megalakultak a szakosztályi egyesületek. Ezt kell mielőbb Szegeden is meglélni.

SZALAI ISTVÁN: – Úgy érzem, a Szeged SC-nek nincs felelős vezetése azóta, hogy új elnöke van. Nem óhajtok személyeskedni, de el kell mondanom, a váltással lefejezték a klubot. Elhangzott a fiatalok megbecsülése, amin lehet vitatkozni. Egyet kell megnézni: az emlegetett fiatal tehetségek közül, Véber Gyurit kivéve, melyik szegedi fiatal focizik NB I-es csapatban?! Sajnos egyik sem, s ez valahol döntő momentum! Azt is meg kell nézni, ezek a játékosok mikor nem tudtak bekerülni az első csapatba, ki játszott helyettük? Az elmúlt időszakban két korosztály nőtt fel a klubnál. A „lassított” korosztályból edzői és egyéb hibák miatt csak Puskás István és Kovács Tibor van a mostani első csapatnál, míg a másik korosztályból, a Szegedi Dózsánál, egy nagyon tudatos edzői munkával felgyorsult a fejlődés. Össze lehetne gyúrni a szegedi fiatalokból egy jó csapatot, s az sem lenne baj, ha egy-két évig közepesen szerepelne az NB II-ben, mert utána volna kikre építeni.

KUTASI LÁSZLÓ: – Vezetőkodésemkor sem volt összefogás, most sincs. Kérdezem, most ki vállalja ilyen szerepet a klubnál, hiszen morálisan is odáig süllyedt, hogy ilyesmire senki sem adná a fejét.

DR. THÉKES ISTVÁN: – Nem szerencsés, nem sport-szerű a jelenlegi állapoton rágódni, amikor nincs itt Bodó Antal és Pataki Tamás. Az elmúlt 25 évben sem volt jó foci Szegeden, míg máshonnan, például Diósgyőrből játékosok sora lett válogatott, Győr bajnokságokat, Tatabánya KK-t nyert... Volt olyan időszak, hogy Pécsnek és Székesfehérvárnak két-két NB I-es csapata volt... Mi meg azt sírjuk vissza, hogy nemrég egy gól miatt esett ki a csapat az NB I-ből. Győr és Szeged labdarúgósportjának jellemzője, amikor a győriek az NB I-ben maradásért küzdenek, a szegedi együttes a másodosztályból való kiesés ellen viaskodik. Mondják el az urak, akik ott voltak és tehették volna, miért nem tudtak tartós első osztályban szereplésre alkalmas csapatot kialakítani?

A polgármester érvel

A volt edző, Szalai István (mellette Kutasi László és Puskás István) tényeket sorol

A megfáradt szurkoló, Keszzi Zoltán